

07.02.20

אבא נולד בריגה שבלטביה לפני 88 שנים

הוריו, יצחק ויהודית מאור היו ציונים, משכילים ואידיאליסטים.

כשהגיע אבא לגיל שלוש החליטו הוריו להגשים חלום ואידיאל ולעלות ארצה.

סבא היה פעיל בתנועה הציונית הסוציאליסטית ועם הגיעו ארצה יועד לו תפקיד מרכזי בהנהלת התנועה - בחיפה. המשפחה שהתה בחיפה מספר חדשים וסבא בחל עד מהרה בעסקנות והעדיף את ההגשמה. לפיכך עברה המשפחה לקיבוץ אשדות יעקב.

אבא ראה את עצמו תמיד, ועד יומו האחרון כבן אשדות יעקב. בקיבוץ של אותם ימים היה ערך העבודה הפיזית – מקודש. העבודה ברפת ובפלחה היו בראש סולם הערכים, פקידות והוראה – קצת פחות. סבתא הייתה בסה"כ מנהלת בית הספר האזורי בעמק וסבא היה היסטוריון מוערך ומשפטן מוסמך בקיצור סתם איש רוח. איש לא אמר זאת במפורש אך אבא הרגיש את חוסר ההערכה למקצועות החופשיים. ואולי משום כך בשנים בהן היה נער חיפש את עבודות השדה הקשות.

עבודת השדה חישלה וחיזקה את גופו של אבא - מאוד. בהיותו בן 16 כבר היה שחקן כדורסל מצטיין וגם נמנה על נבחרת השחייה של עמק הירדן.

בשנת 1950 בהגיעו לגיל גיוס פגש אבא את הדר קמחי ואת יוחאי בן נון שעברו בין המשקים במטרה לגייס מתנדבים לשייטת סודית שלימים תיקרא הקומנדו הימי.

רוח התנדבות וחתיירה להתמודד עם אתגרים פיזיים קשים ככל שיהיו הובילו את אבא אל השייטת וכאן התחיל אבא את הפרק המשמעותי בחייו בראייתו- השירות בחיל הים, בשייטת 13.

כשהייה אבא בן 20 נשא את ברכה קוגלר מדגניה ב' לאשה (מרס 1953) ומכאן תלווה אותו אמא לאורך כל חייו בתמיכה מוחלטת ועם הרבה סבלנות.(!)

אבא השתחרר מצה"ל וחזר לעבוד במשק אבל מפקדיו משייטת 13 (ברלה ואיזי רהב) קראו לו לחזור. אבא שירת בחיל הים 23 שנים, שירות ולא קריירה, אבא לא עסק יותר מדי בקידומו או בדרגתו הוא עשה את שירותו כשליחות.

גם כשהייה שאבא קצין זוטר הוא חש תמיד שהעניינים נשואות אליו. זו לא הייתה יוהרה, זו לא הייתה הערכה עצמית מופרזת אבא פשוט האמין שבטחון המדינה מוטל על כתפיו ומעניין שכך תפסו זאת מכריו, חבריו ופקודיו. בתחילת שנות ה-60 גרנו בשיכון צבא קבע, המקלט השכונתי התמלא בחפצים מיותרים.

אבא חשב שצריך לסדר את המקלט אך התלבט קשות בבחירת המועד. סרן עמי מאור, מפקד ב-10 חשש שיוזמה לסידור המקלט עלולה להתפרש בעיני השכנים כמלחמה מתקרבת אם יבוא הדבר ממנו.

שנים רבות אחרי שפרש אבא מחיל הים פגשתי אני במהלך שירותי קצינים ונגדים שהייו תחת פיקודו. שמעתי בגאווה סיפורים רבים על אבא, סיפורי גבורה, אבל התרשמתי יותר מסיפור הרחוק משדה הקרב, סיפור של נגד ותיק שזכר אחרי 25 שנה כיצד התפנה אבא מכל עיסוקיו ונסע יחד אתו לשלישות הראשית ברמת גן כדי לזרז טיפול בבעייה שהייתה לאותו חייל.

כשפרש אבא מחיל הים הוא נקלט בחברת קו צינור הנפט אילת אשקלון והתמסר לעבודתו. כאן במקום זה צפה ועלתה תכונה אחרת של אבא החדשנות, אבא חתר למיחשוב ק.צ.צ.א ועסק בהדרכה ממחושבת. מאחר והקדים את זמנו בדור שלם לא זכה להבנה מצד הסובבים אותו ומימן בעצמו את החומרה ואת התכנה למייזמים החדשניים.

לפני שלוש שנים ביקרנו באילת ואבא ביקש להיכנס ולבקר בקצאא, ראשי המשמרת זכרו אותו היטב ובגאווה גדולה הראו לו את חדר הבקרה הממוחשב.

הם הזכירו לו הם כיצד הוא דחף את המחשוב בקצאא בראשית הדרך וזקפו לזכותו את כל השכלול שהוא רואה לפניו. דומני שביקור זה האריך את חייו של אבא בשנה לפחות.

סיפור חייו של אבא איננו מורכב רק מהשדות הירוקים של אשדות יעקב והמייים הכחולים של המפרץ בעתלית.

בשנת 1982 נהרג צור במלחמה. אבא התרסק. הכוח הפיזי העצום, הקול הרועם וגם ההומור העוקצני להחריד, נשארו כפי שהיו תמיד אבל בתוך תוכו היה אבא שבור לרסיסים.

יומיים אחרי שנהרג צור טלפן אלי אחד מפקודיו לשעבר של אבא והזהיר אותי בשפה עילגת, שפה של אדם שהעברית איננה שפת אימו: "תשמור על סטלין" כך אמר לי "יש לו גוף של אריה אבל נשמה של ציפור". שנים רבות חיפשתי ניסוח רהוט יותר לאמירה הקולעת הזו אך לא מצאתי ואשאיר אותה כך.

כזה היה עמי מאור.